

после перорального введения препарата, у 2-отметили улучшение, а у остальных не наблюдали терапевтического действия.

После парентерального применения препарата 5 собакам у 2 наблюдалось полное выздоровление, у 2-временное улучшение и рецидивы болезни, а у 1-улучшение без рецидива. В результате испытаний автор полагает, что упомянутое средство может проявлять терапевтическую эффективность в осиливании некоторых форм эндогенного дерматита.

Utzig J. — Attempts to use hydrolysate of keratin for the treatment of some forms of eczema endogenes in the dog.

The influence of hydrolysate of keratin on some forms of eczema endogenes in the dog was studied. Out of 11 dogs of various breeds suffering of various forms of eczema endogenes following the oral administration of hydrolysate of keratin 7 animals recovered completely, 2 animals showed no improvement and in 2 cases there was a marked improvement. In 5 dogs parenteral treatment with hydrolysate of keratin was used with complete success in 2 cases, in one case there was an improvement without any deterioration and in 2 cases there were temporary improvements with periods of deterioration.

On the basis of the obtained results the authors opinion is that the hydrolysate of keratin may be used as one of the efficacious medicines for the treatment of some forms of the endogenes eczema.

Utzig J. — Essai de traitement de certaines formes d'eczema endogenes chez les chiens à l'aide d'une application de l'hydrolysate de kératine.

L'auteur examina l'effet de l'hydrolysate de kératine sur certaines formes de l'eczema endogenes chez les chiens.

L'hydrolysate de kératine fut appliqué par voie buccale à 11 chiens, de différentes races, avec différentes formes de l'eczéma. Une guérison complète fut obtenue dans 7 cas, dans 2 cas on ne constata aucune amélioration et dans 2 cas l'amélioration fut distincte. Chez 5 chiens on appliqua un traitement parentéral et obtint une guérison complète chez 2 animaux, chez 2 autres on constata une amélioration temporaire avec des récédives et dans 1 cas une amélioration sans récédives.

En s'appuyant sur ces résultats l'auteur est d'avis, que l'hydrolysate de kératine peut servir comme médecine efficace dans le traitement de certaines formes d'eczema endogenes.

Utzig J. — Versuche der Anwendung von Keratinhydrolysat in Behandlung eczema endogenes bei Hunden.

Es wurde der Einfluss von Keratinhydrolysat auf manche Formen von eczema endogenes bei Hunden untersucht.

Bei elf verschiedenrassigen Hunden mit verschiedener Hautausschlägen nach oraler Verabreichung von Keratinhydrolysat wurde eine totale Heilung in 7 Fällen erreicht, in zwei Fällen keine Genesung, in anderen zwei Fällen ein deutlicher Erfolg wahrgenommen. Eine parenterale Anwendung von Hydrolysat brachte eine vollkommene Heilung bei 2 Hunden, in zwei Fällen eine zeitweilige Genesung mit Rezidive und in einem Fall eine Besserung ohne Rückfall.

Auf Grund der Ergebnisse meint der Verfasser, dass der Keratinhydrolysat kann als wirksamer Mittel in der Behandlung mancher Formen von eczema endogenes Anwendung finden.

HALINA FIDECKA, ZBIGNIEW ROLIŃSKI

Oznaczanie stężenia sulfametoksypirydazyny we krwi prosiąt

Z Katedry Farmakologii Wydziału Wet. WSR w Lublinie
Kierownik: prof. dr GRZEGORZ STAŚKIEWICZ

Pomimo silnej konkurencji antybiotyków, sulfonamidy nie straciły swego znaczenia, a nawet w ostatnich latach obserwuje się zwiększone zainteresowanie tą grupą leków.

Ustalenie przez Domagka w 1935 r. w pronosilu grupy sulfonamidowej o działaniu bakteriostatycznym zapoczątkowało syntezy szeregu sulfonamidów. W latach 1938—1940 wprowadzono do leczenia pochodne tiazolu i guanidyny (sulfatiazol, sulfaguanidyna), 1940—1943 — pochodne piramidyny (sulfametazyna, sulfamerazyna, sulfadiazyna), w latach następnych sulfisoxazol (gantryzyna), a z mieszanin sulfonamidowych Dosulfina. Począwszy od 1955 r. wprowadzono do leczenia sulfonamidy o przedłużonym działaniu. Do najczęściej stosowanych u ludzi należą pochodne sulfametoksypirydazyny (Lederkyn, Kynex), pochodne sulfafenylopirazolu (Orisul) oraz sulfadimetoksypirydazyny (Madribon). W kraju produkowana jest pochodna sulfametoksypirydazyny pod nazwą Retasulfina. Ocena przydatności i skuteczności dokonana u ludzi wskazuje na dużą przewagę sulfonamidów o przedłużonym działaniu nad klasycznymi sulfonamidami.

Szybkie wydalanie z organizmu sulfanilamidu czy sulfatiazolu wymaga częstego ich podawania, co stwarza obiektywne trudności w ich stosowaniu. Zaletą sulfametoksypirydazyny jest stosunkowo wysokie i długo utrzymujące się stężenie we krwi uzyskane u ludzi przy niskim dawkowaniu. Z badań Teuchmanna i współpr. (8) wynika, że stopień zacetylowania sulfametoksypirydazyny jest niski i nie przekracza 10% po 24 godz., co stanowi korzystną właściwość, gdyż jak wiadomo sulfonamidy zacetylowane są pozbawione działania leczniczego.

Według Chyrek-Borowskiej i współpr. (1) oraz Janiakowej i współpr. (4) stosowano z pomyślnymi wynikami retasulfina u człowieka w zakażeniach dróg moczowych, w zapaleniach górnych dróg oddechowych, w niektórych postaciach zapalenia płuc, w gościecu stawowym, oraz w schorzeniach ropnych. W literaturze znaleźliśmy tylko trzy prace zajmujące się oznaczaniem we krwi zwierząt stężenia sulfonamidów o przedłużonym działaniu (Faustini i Vaghi (2, 3), Teuchmann i współpr. (8)).

Celem naszej pracy było oznaczenie stężenia

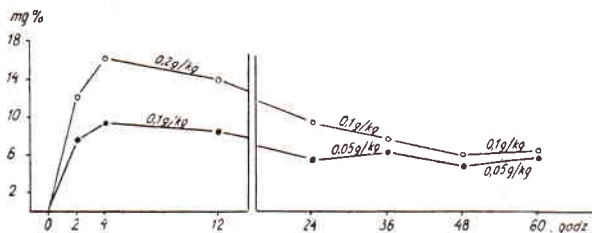
sulfametoksypirydazyny we krwi świń dla ustalenia dawek retasulfinu oraz czasu utrzymywania się we krwi tego sulfonamidu po dawkach jednorazowych i powtarzanych.

Materiał i metody

Do prób użyto: sulfametoksypirydazynę (Retasulfina) seria 51062 produkcji Starogardzkich Zakładów Farmaceutycznych. Badania zostały przeprowadzone na 13 prosiąt rasy puławskiej o wadze od 15–25 kg. Prosięta otrzymywały doustnie retasulfina w dawce 0,05, 0,1 i 0,2 g/kg przy podawaniu jednorazowym, a przy stosowaniu powtarzanym w grupie I podawano 0,1 g/kg pierwszego dnia, po czym przez dwa dni kolejne po 0,05 g/kg. W grupie II prosięta pierwszego dnia otrzymywały dawkę 0,2 g/kg i przez dwa dni kolejne po 0,1 g/kg. Stężenia sulfametoksypirydazyny we krwi badano po jednorazowym podaniu po upływie 2, 4, 12, 24, 48, 72 godz., a przy podawaniu powtarzanym po 12, 24, 36, 48, 60 godz.

Oznaczono tylko wolne sulfonamidy posługując się metodą Morrisa (6) polegającą na reakcji barwnej z para-dwumetylo-amino-benzaldehydem. Do badań pobierano 0,5 ml krwi, którą hemolizowano, a następnie odbiałczano kwasem p-toluensulfonowym. Do przesączu dodawano roztworu aldehydu p-dwumetyloaminobenzoowego w obecności buforu cytrynianowego i otrzymane żółte zabarwienie porównywano z próbą ślepą w fotometrze Pulfricha używając filtru S-47.

Uzyskane wyniki przedstawiono na wykresie I i tabelach 1 i 2.

Wykres I. Zachowanie się stężenia sulfametoksypirydazyny we krwi prosiąt po dawkach powtarzanych.

Tab. 1. Średnie stężenia sulfametoksypirydazyny w mg‰ we krwi prosiąt po dawkach jednorazowych (w nawiasach podano wartości najniższe i najwyższe u poszczególnych prosiąt)

Ilość zwierząt	10	9	4
godz. po podaniu	0,05g/kg	0,1g/kg	0,2g/kg
2	3,42 (1,10–5,20)	7,34 (2,10–8,01)	12,0 (9,20–15,90)
4	5,60 (2,60–8,30)	9,40 (4,60–11,70)	16,10 (11,30–20,90)
12	4,43 (3,78–6,12)	8,10 (6,10–9,10)	11,80 (11,0–14,20)
24	2,54 (1,80–3,71)	4,82 (3,19–6,30)	8,36 (5,70–10,80)
48	0,82 (0,72–1,40)	1,70 (1,24–3,58)	—
72	—	1,50 (0,65–3,10)	—

Wyniki

Wartości (średnia arytmetyczna z 4–10 oznaczeń przy każdym sposobie dawkowania) wyrażono w mg na 100 ml krwi. Poziom retasulfinu we krwi prosiąt po jednorazowym po-

Tab. 2. Średnie stężenia sulfametoksypirydazyny w mg‰ we krwi prosiąt po dawkach powtarzanych (w nawiasach podano wartości najniższe i najwyższe u poszczególnych prosiąt)

Ilość zwierząt	8	4
godz. po podaniu	1 dzień — 0,1g/kg 2 i 3 dzień po 0,05g/kg	1 dzień — 0,2g/kg 2 i 3 dzień po 0,1g/kg
12	8,20 (4,91–12,38)	13,90 (13,70–14,20)
24	5,45 (3,44–6,38)	9,70 (8,60–10,80)
36	6,34 (3,26–7,88)	7,30 (5,80–9,80)
48	4,78 (3,32–5,93)	6,20 (5,70–6,40)
60	5,92 (3,90–7,95)	6,50 (6,0–7,0)

daniu dawki 0,05 g/kg wynosił średnio po 2 godz.: 3,42 mg‰, po 24 godz. — 2,54 mg‰, po 48 godz. — 0,82 mg‰. Poziom retasulfinu po dawce 0,1 g/kg wynosił średnio po 2 godz. 7,34 mg‰, osiągając pomiędzy 4–12 godz. wartość 9,40 mg‰, a następnie zaczynał powoli się obniżać, utrzymując się na dostatecznie wysokim poziomie przez okres 20–24 godz. (po 24 godz. 4,82 mg‰). Dalsze badania wykonywane co 12 godz. po podaniu tej samej dawki wykazywały obecność retasulfinu we krwi jeszcze po upływie 72 godz. (1,50 mg‰).

Przy jednorazowym zastosowaniu dawki 0,2 g/kg średni poziom retasulfinu we krwi wynosił po 2 godz. — 12,0 mg‰, po 4 godz. — 16,1 mg‰, po 12 godz. — 11,80 mg‰, po 24 godz. — 8,36 mg‰.

W grupie I. przy powtarzanym podawaniu retasulfinu w dawce 0,1 g/kg pierwszego dnia, oraz po 0,05 g/kg przez dwa dni następne uzyskano następujące wyniki: po 12 godz. — 8,20 mg‰, po 24 godz. 5,45 mg‰, po 36 godz. — 6,34 mg‰, po 48 godz. — 4,78 %, po 60 godz. — 5,92 mg‰.

Przy stosowaniu dawek powtarzanych w grupie II, po 0,2 g/kg pierwszego dnia, oraz po 0,1 g/kg przez dwa dni następne, poziom retasulfinu wynosił średnio po 12 godz. — 13,90 mg‰, po 24 godz. — 9,70 mg‰, po 36 godz. — 7,30 mg‰, po 48 godz. — 6,20 mg‰, po 60 godz. — 6,50 mg‰.

Dyskusja

Faustini i Vaghi (2) oznaczali stężenie sulfametoksypirydazyny we krwi świń o przeciętnej wadze 44 kg, po podawaniu doustnym w jednorazowych dawkach 0,1 i 0,2 g/kg. Autorzy ci uzyskali po dawce 0,1 g/kg najwyższe stężenie już po upływie 3 godz. (9,8 mg‰) od chwili podania, przy czym poziom ten utrzymywał się prawie bez zmian przez pierwsze 10 godz. Po 24 godz. stężenie wynosiło średnio 6,3 mg‰, po 60 godz. — 0,9 mg‰. Po dawce 0,2 g/kg uzyskali oni odpowiednio wyższe stęże-

nia: najwyższe po 7 godz. — 22,9 mg%, po 24 godz. — 14,3 mg%. Po 60 godz. stężenia wahały się w granicach 0,7—2,0 mg%.

Teuchmann i współpr. (8) badali zachowanie się stężenia retasulfinu u królików, po podaniu doustnym i parentalnym. Po podaniu *per os* dawki 0,1 g/kg uzyskali oni po 4—8 godz. od podania najwyższe stężenie w granicach 8,6—10,2 mg%; po 24 godz. stężenie we krwi królika wynosiło 5,2 mg%.

Stężenia sulfametoksypirydazyny uzyskane przez nas są nieco niższe od stwierdzonych przez Faustinię i Vaghi (2), niemniej jednak stężenia uzyskane w naszym doświadczeniu przekraczają optymalny poziom leczniczy — 5 mg% przyjęty dla sulfonamidów. Najwyższy i najbardziej jednolity poziom retasulfinu obserwowaliśmy przy użyciu dawki 0,2 g/kg.

Porównując poziomy retasulfinu po dawkach 0,05 i 0,1 g/kg uzyskane we krwi prosiąt z poziomami sulfametazyny stwierdzonymi przez Juszkiewicza (5), nie stwierdza się wyraźnej przewagi sulfametoksypirydazyny nad sulfametazyną.

Stężenia uzyskane po stosowaniu retasulfinu u ludzi przez Chyrek-Borowską i współpr. (1) przy użyciu bardzo małych dawek są wyższe aniżeli stężenia uzyskane w naszej pracy na prosiętach. Również stężenia stwierdzone przez Faustinię i Vaghi (2) u prosiąt i Teuchmanna i współpr. (8) u królików są niższe od stężeń, jakie u ludzi stwierdziła Chyrek-Borowska i współpr. (1). Autorzy ci uzyskiwali bowiem po jednorazowym doustnym podaniu retasulfinu u człowieka w dawce około 0,033 g/kg stężenia w granicach 6,3—9,5 mg% po upływie 10—14 godz. od chwili podania. W naszym doświadczeniu przy użyciu dawki najbardziej zbliżonej (0,05 g/kg) do stosowanej przez Chyrek-Borowską i współpr. (1) u ludzi osiągnęliśmy po 12 godz. średnie stężenie wynoszące 4,43 mg%. Porównując stężenia uzyskane u człowieka ze stężeniami otrzymanymi przez nas, Faustinię i Vaghi (2) i Teuchmanna i współpr. (8), należy przyjąć, że u zwierząt dla uzyskania odpowiedniego stężenia leczniczego trzeba stosować znacznie wyższe dawki aniżeli są stosowane u ludzi.

Badania Teuchmanna i współpr. (7) nad określeniem działania bakteriostatycznego retasulfinu u myszy zakażonych paciorkowcem, dwóinką zapalenia płuc oraz pałeczką okrężnicy (wszystkie szczepy pochodziły z materiału klinicznego) wykazały znaczny procentowy spadek śmiertelności myszy w porównaniu z grupą kontrolną.

Ze względu na skuteczność działania bakteriostatycznego oraz wykazane przez nas długotrwałe utrzymywanie się stężenia leczniczego we krwi, można przyjąć, że retasulfin może znaleźć zastosowanie w lecnictwie weterynaryjnym.

Wnioski.

1. Sulfametoksypirydazyna (Retasulfina) produkcji Starogradzkich Zakładów Farmaceutycznych stosowana u prosiąt doustnie w jednorazowej dawce 0,1 g/kg zapewnia utrzymywanie się poziomu leczniczego przez 20—24 godz. (4,82 mg%). Po jednorazowej dawce 0,2 g/kg stwierdzono po 24 godz. średnie stężenie — 8,36 mg%.

2. Podawanie powtarzane sulfametoksypirydazyny — 1 dnia w dawce 0,1 g/kg i przez dwa dni kolejne po 0,05 g/kg powoduje utrzymywanie się dostatecznego poziomu leczniczego we krwi. Najwyższy i najbardziej wyrównany poziom retasulfinu obserwowano przy dawkowaniu powtarzanym — dawka 0,2 g/kg pierwszego dnia oraz po 0,1 g/kg przez dwa dni następne.

Piśmiennictwo:

1. Chyrek-Borowska S., Rozmarynowska I., Romański B.: Badania biochemiczne i kliniczne sulfonamidu o przedłużonym działaniu „Retasulfina”. Pol. Tyg. Lek. 17, 1296—1299, 1962.
2. Faustini R., Vaghi M. A.: Blood Levels of Sulfamethoxypyridazine, Sulfapyrazinemethoxyne, and Sulfamethazine in Swine. Amer. J. Vet. Res. 23, 65—69, 1962.
3. Faustini R., Vaghi M. A.: Some Pharmacologic Properties of Sulfamethoxypyridazine and a New Sulfonamide, Sulfapyrazinemethoxyne, in Calves. Amer. J. Vet. Res. 23 58—63, 1962.
4. Janiakowa A., Wrabec K., Gałązkowa Z.: Badania nad zastosowaniem klinicznym sulfonamidu o przedłużonym działaniu — Retasulfina. Biul. Inf. Cefarm. 12, 108—111, 1962.
5. Juszkiewicz T.: Badania nad ustaleniem dawkowania sulfamidów u zwierząt domowych (konie, krowy, świnie, owce, psy i drobiu) przy pomocy określenia poziomów we krwi. Annales UMCS, Sectio DD, Vol. IX, 177—222, 1954.
6. Morris C. J.: wg Homolka J.: Diagnostyka Biochemiczna 1958.
7. Teuchmann J. K., Korolkiewicz Z., Włgusz Z.: Badania porównawcze nad farmakodynamiką sulfametoksypirydazyny — sulfonamidu o przedłużonym działaniu. Pol. Tyg. Lek. 15, 1593—1597, 1960.
8. Teuchmann J. K., Korolkiewicz Z., Kuchciński W.: Badania nad niektórymi właściwościami sulfametoksypirydazyny w porównaniu z innymi sulfonamidami o przedłużonym działaniu. Pol. Tyg. Lek. 15, 1958—1962, 1960.

Adres autorów: H. Fidecka, Z. Roliński, Lublin, Akademicka 11.

Фидеца Г. Р. Ролинский З. ОБОЗНАЧЕНИЕ КОНЦЕНТРАЦИИ СУЛЬФАМЕТАЛОКСИПИРИДАЗИНА В КРОВИ ПОРОСЯТ.

Авторами определялась концентрация сульфаметокси-пиридазина у 13 поросят, весом от 15 до 25 кг. Препарат применяли перорально в однократных и повторяемых дозах: В I группе—0,1 г/кг в первый день, а в следующие два дня — по 0,05 г/кг, во II группе — 0,2 г/кг, а в следующие два дня—по 0,1 г/кг.

После однократной дозы—0,05 г/кг концентрация после 24 часов равнялась—2,54 мг%, после дозы 0,1 г/кг—4,82 мг%, а после дозы 0,2 г/кг—8,36 мг%.

В I группе после применения в первый день 0,1 г/кг препарата и в следующие два дня по 0,05 г/кг концентрация по истечении 12 часов равнялась 8,20 мг%, после 24 ч. — 5,45 мг%, после 36 ч. — 6,34 мг%, после 48 ч.—4,78 мг% и после 60 ч.—5,92 мг%.

Во II группе после применения в первый день дозы 0,2 г/кг и в следующие два дня по 0,1 г/кг концентрация в вышеупомянутых промежутках времени равнялась соответственно — 13,90, 9,70, 7,30, 6,20 и 6,50 мг%.

Fidecka H., Roliński Z. — **Determination of the concentration of sulfamethoxypyridazine in blood of piglings.**

The determination of the concentration of sulfamethoxypyridazine in 13 piglings of the weight from 15—25 kg were made. The sulfamethoxypyridazine was used orally in single doses 0,05, 0,1 and 0,2 g/kg and in repeated doses; in the I group 0,1 g/kg on the first day and during the next 2 days 0,05 g/kg. In the II group on the first day 0,2 g/kg and during the next 2 days 0,1 g/kg. After a single administrations of a dose 0,05 g/kg daily the mean concentration was after 24 hr. — 2,54 mg⁰%. Following the dose 0,1 g/kg the mean concentration was after 24 hr. — 4,82 mg⁰%. After the dose 0,2 g/kg the mean concentration was after 24 hr. — 8,36 mg⁰%.

In the II group after the administration on the first day of 0,1 g/kg and for the two next days of 0,05 g/kg the mean concentration was after 12 hr. — 8,20 mg⁰%, after 24 hr. — 5,45 mg⁰%, after 36 hr. — 6,34 mg⁰%, after 48 hr. — 4,78 mg⁰%, after 60 hr. — 5,92 mg⁰%.

In the II group after the administration on the first day of the dose 0,2 g/kg and per 2 next days of the dose 0,1 g/kg the mean concentration was after 12 hr. — 13 mg⁰%, after 24 hr. — 9,70 mg⁰%, after 36 hr. — 7,30 mg⁰%, after 48 hr. — 6,20 mg⁰%, after 60 hr. — 6,50 mg⁰%.

Fidecka H., Roliński Z. — **Définition de la concentration des sulphaméthoxy-pyridazine dans le sang des cochonnets.**

Les auteurs ont décrit la concentration de la sulphaméthoxy-pyridazine chez 13 cochonnets d'un poids de 15—25 kg. La sulphaméthoxy-pyridazine fut appliquée par voie buccale en doses uniques de 0,05, 0,1 et 0,2 g/kg ainsi qu'en doses répétées; dans le I groupe 0,1 g/kg le premier jour et 0,05 g/kg pendant les 2 jours suivants. Dans le II groupe 0,2 g/kg le premier jour et 0,1 g/kg au cours de 2 jours suivants.

Après l'application d'une dose unique de 0,05 g/kg la concentration moyenne comportait après 24 heures — 2,54, après l'application d'une dose de 0,1 g/kg les moyennes de concentration comportaient après 24

heures — 4,82 mg⁰%. Après l'application de la dose de 0,2 g/kg les moyennes de la concentration après 24 heures étaient de 8,36 mg⁰%.

Au I groupe, après l'application de 0,1 mg/kg le premier jour et de 0,05 g/kg au cours des deux jours suivants, la concentration moyenne comportait après 12 heures 8,20 mg⁰%, après 24 heures — 5,45 mg⁰%, après 36 heures — 6,34 mg⁰%, après 48 heures — 4,78 mg⁰%, après 60 heures — 5,92 mg⁰%.

Dans le II groupe, après l'application d'une dose de 0,2 g/kg le premier jour et d'une dose de 0,1 g/kg pendant les deux jours suivants, la concentration moyennes comportait: après 12 heures — 1 mg⁰%, après 24 heures — 9,70 mg⁰%, après 36 heures — 7,30 mg⁰%, après 48 heures — 6,20 mg⁰%, et après 60 heures — 6,50 mg⁰%.

Fidecka H., Roliński Z. — **Bestimmung der Konzentration von Sulfamethoxypyridazin im Ferkelblut.**

Es wurde die Konzentration von Sulfamethoxypyridazin im Blut von dreizehn 15—25 kg schweren Ferkel bestimmt. Der Mittel ist peroral in einmaligen Dosen von 0,5, 0,2 g/kg sowie in wiederholten Gaben verabreicht worden. In der Gruppe I. 0,1 g/kg den ersten Tag und in zwei nacheinander folgenden Tagen 0,05 g/kg. In der Gruppe II. ersten Tag 0,2 g/kg und zwei folgende Tage je 0,1 g/kg. Nach einmaliger Gabe 0,05 g/kg machte die mittlere Konzentration nach 24 Stunden — 2,54 mg % aus. Nach der Gabe 0,1 g/kg nach 24 Stunden — 4,82 mg %. Nach 0,2 g/kg nach 24 Stunden — 8,36 mg %.

In der Gruppe I. nach Verabreichung von 0,1 g/kg und durch zwei folgende Tage von 0,05 g/kg nach 12 Stunden — 8,20 mg %, nach 24 Stunden — 5,45 mg %, nach 36 Stunden — 6,34 mg %, nach 48 Stunden — 4,78 mg %, nach 60 Stunden 5,92 mg %.

In der Gruppe II. nach Verabreichung am ersten Tag von 0,2 g/kg und durch zwei folgende Tage von 0,1 g/kg gestaltete sich die mittlere Konzentration folgend: nach 12 Stunden — 12,9 mg %, nach 24 Stunden — 9,70 mg %, nach 36 Stunden — 7,30 mg %, nach 48 Stunden — 6,20 mg % und nach 60 Stunden — 6,50 mg %.

CHOROBY ZAKAŻNE I INWAZYJNE

ZBIGNIEW BACZYNSKI

Próby zastosowania i oceny wartości diagnostycznej różnych metod laboratoryjnych we wczesnym, przyżyciowym rozpoznawaniu wścieklizny u psów

Z Pracowni Wirusologii Ogólnej Instytutu Weterynarii w Puławach
Kierownik: dr LEON ŻEBROWSKI

Autoreferat

Dotychczas nie dysponujemy metodą wczesnego, przyżyciowego rozpoznawania wścieklizny. Zagadnienie diagnostyki przyżyciowej sprowadza się w praktyce do rozpoznawania choroby jedynie na podstawie klinicznych objawów zakażenia u zwierząt podejrzanych o zachorowanie. Przyczyny takiego stanu rzeczy nie należy upatrywać w obiektywnych trudnościach wyszukania odpowiedniej metody. Ważniejszą przyczyną jest to, że prób zmierzających do wczesnego wykrycia zakażenia podejmowano niewiele.

Historia rozwoju badań nad wścieklizną jest jaskrawym przykładem jak często pierwsze wielkie osiągnięcia praktyczne, zaspokajające najpilniejsze użytkowe potrzeby, mogą stać się hamulcem dalszego postępu wiedzy. Taką rolę w badaniach nad wścieklizną spełniło odkrycie Pasteura w 1886 r. (23), przynoszące szczepionkę przeciw wściekliznie oraz wynalezienie przez Negri'ego w 1903 r. (18) histologicznej metody pośmiertnego rozpoznawania zakażenia. Licząc od tego czasu zainteresowania etiologią, patogenezą i samym zarazkiem, jeśli nie zmniejszyło się, to nie osiągnęło poziomu na jaki zasługuje problem wścieklizny. Głównym kierunkiem badań było usprawnienie produkcji szczepionki oraz metod jej stosowania. Wszystkie niemalże prace publikowane w ciągu następnego okresu